

0114 – 14. januar

Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av hele din sjel, av all din kraft, og av hele ditt sinn. Luk 10: 27.

Dette er det første og største budet. Og hva skulle vel være mer selvsagt enn at vi nettopp skal elske Gud slik?

Er det ikke både sant og rett at hvert pulsslag, hver tanke, all vår kraft, hele vårt sinn og alt vi kan tenke oss, kropp, sjel og hele vårt liv, skulle tilhøre ham, alt sammen? Hvert øyeblikk skulle alt være opptatt med ham!

Det burde ikke gå en time av vårt liv uten at vi med kjærlighetens lengt i vårt hjerte så på ham, spurte etter hva som var hans vilje, og var oppmerksom på hvert minste vink fra ham.

Noe mindre burde sannelig ikke kunne forventes av skapninger som fra først av ble til etter Guds bilde. Og det er dette som ligger i ordene: «elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av hele din sjel, av all din kraft, og av hele ditt sinn».

For dette at du skal elske Gud av hele ditt hjerte, vil jo nettopp si at du oppriktig og uten skuespill virkelig elsker ham. At det er ham hjertet ditt først og fremst strekker seg etter. Så det overskygger alt annet, og blir grunnlaget alle andre forhold i livet bedømmes ut fra.

For vi vet at menneskene er slik laget at de aldri på samme tid kan ha like stor kjærlighet rettet mot to forskjellige mål. Alltid vil ett av dem stå høyest, slik vi ser Jesus taler om i Mat 6: 24. Og så er det altså dette mest betydningsfulle for hjertet ditt, det du aller mest tenker på, inderligst lengter etter og har din trøst i, det som fryder deg mest, osv. – det er dette Herren Gud vil være for deg. Det er dette «elske Gud av hele ditt hjerte» taler om. Det som videre nevnes i dagens tekst er egentlig bare en videreføring av det første, en utvikling som da alltid følger.

Når vi har tilføyelsen «av hele din sjel», vil det derfor si at når du elsker Gud av hele ditt hjerte, da gir du ham også hele ditt liv. Slik at det som smaker deg best, som er din ære og dine nytelser, ja, selve livet, blir noe du kan unnvære, – bare du har ham!

For ordet «sjel» skildrer i Skriftens eget språk vanligvis det legemlige livet og alt som foregår i våre naturlige sanser. Når altså kjærligheten til jordiske ting, eller til noe i deg selv, begynner å dra deg. Eller frykt for lidelse vil drive deg bort fra Herren. Da vender du straks blikket bort fra dette, og sier: La meg miste hva som helst, og la hva som helst ramme meg, hvis jeg bare må få ha deg, Herre! Da spør jeg ikke etter mer, verken i himmel eller på jord!

Så heter det videre: av all din kraft. Det vil si at alle dine evner alltid er opptatt med Gud. Med å tilbe ham, tjene ham. At dine tanker alltid dreier seg om ham. At din evne til å lære, ditt sinn bare lar seg engasjere av det som er av Gud. At dine øyne ser, dine ører lytter bare etter det som er av Gud. At din tunge alltid vil tale om ham, dine hender strekker seg etter noe de kan gjøre for ham.

Til slutt heter det: av hele ditt sinn, eller egentlig «ettertanke». Dette taler til oss om den kjærlige omsorg som i alle forhold i livet søker etter å leve slik Gud vil, og tjene ham vi elsker på beste måte. Med andre ord alltid å være opptatt med hva han som vi elsker, ønsker og vil. Slik at det som er hans

ønske, alltid også er det som er rett, er det beste, og det som også smaker best – for den som elsker ham.

Legg altså merke til hva som ligger i dette å elske Gud av hele sitt sinn! Det er å ikke kjenne noen som helst annen rettesnor eller norm for hva som er godt, som er rett eller hva som kan glede, – enn Guds ord og vilje. Slik at bare det er noe Gud vil, noe han legger til rette eller sender, om det så i seg selv er aldri så bittert for meg, blir det likevel straks kjært og dyrebart for meg. Bare fordi den kjærlige Gud vil dette.

Og sist, men ikke minst: Alt dette må være drevet av din egen lyst! For å elske av hele sitt sinn er nøyaktig det motsatte av bare å gjøre noe på kommando, eller av tvang.

Om det da altså koster, om du opplever det tungt, når du skal gjøre eller lide noe for Guds skyld, så du må kjempe med en motvilje i deg selv, da elsker du ikke Gud av hele ditt sinn!

For du skal jo elske Gud i den grad at hva som helst han noen gang sender i din vei, så er det alltid like dyrebart og kjært for deg. Fordi du vet dette er hans gode vilje. Selv om det i seg selv var det verste du kunne tenke deg, f. eks. at det kjæreste du hadde på jord ble tatt fra deg. At all din jordiske lykke ble ødelagt, eller ditt gode navn og rykte totalt ble knust, osv. Og når slike ting skjer, er det i seg selv bittert. Men bare fordi det er din Guds velbehagelige vilje skal alt sammen være kjært og godt for deg.

Det er dette vi lærer av budskapet om å elske Gud av hele ditt sinn. For hvordan skal en kunne elske Gud av hele sitt sinn, og samtidig ikke elske det som er Guds vilje, men isteden kjenne på motvilje mot et bud han har gitt, eller mot en lidelse han har sendt?

Hvis bare du elsker Gud av hele ditt hjerte – av hele din sjel – og av hele ditt sinn, vil jo alt som er Guds vilje være like kjært for deg. Enten det smaker godt eller bittert. Bare han vil det!